

смѣтати прѣзь седмицѣ-тѣ, кога оставятъ праздни отъ работѣ, а въ Недѣлѣ-тѣ гы прѣслушвалъ и прѣглядвалъ. Така полегка легка отворило ся недѣлно училище, въ кое-то отъ недѣлѣ на недѣлѣ по-много дохождали. Кой-то отъ нихъ былъ нечистъ, кой-то ходялъ по кръчмы-ты и по кафената-та, та играялъ на книги, или былъ закачка, него отдѣлялъ отъ себе си. Той имъ былъ сѣдникъ-тъ; нѣ постѣпвалъ съ нихъ всякога като пріятель. Тѣ отъ благодарность за това дохождали да му помагати прѣзь недѣлѣ-тѣ въ полскы-ты работы, и безъ да искалъ той.

Тія недѣлни ученици търпѣли всякъквы осмивкы отъ свои-ты врѣстници въ село-то, за дѣто ходили при Бояна. Още повече гы прѣкорявали бездѣлници-ти съ неприличны имена, и гдѣ-то гы видвали, или срѣщали, на подсмивъ гы варичяли: „*наши-ши учителие, наши-ши учени!*“ На селскы-ты главатары было драго, гдѣ-то отвещдѣ нападали и гоняли Бояна и неговы-ты привърженцы; защо-то ся страхували да не бы по врѣмя Боянови-ти ученици да го избержтъ за селскы главатаръ. За това и тѣ сами измышлявали врѣзь Бояна всякаквы укеры и прѣкоры, та го нападали; дори и кметове-ти и нихны-ты жены ходяли да раздвигати противъ него омразѣ, като пуцали най-лоши думы между селяны-ты. Боянъ на това никакъ не давалъ ухо, ниго пакъ при другы нѣкого ходялъ, освѣнъ у единыа бояджіа, гдѣ-то всякога го посрѣщали съ радость.

Кога дошълъ еднѣ вечерь у бояджіати, а той заварилъ въ кѣщи всичкы-ты растжжены и смжтены. Старый бояджіа Стойко сѣдѣлъ въ кѣщи замысленъ, Стойковица ядосана и намръщена, а Славка подбухнала отъ плачь.

Боянъ остана самъ въ стажѣ-тѣ съ Славкѣ и запытвалъ ѣ: каква злочетна ся е случила, и кой е тоя, що е разбъркалъ тѣхъ мирнѣ кѣщѣ, та всичкы сте промѣнили така образъ? Кажы ми, Славке що е станжло?

Като ся поуталожы той малко, тя му отговори: ето Бояне, цѣлѣ годинѣ е отъ какъ мя ты завари, че плачяхъ; ты мя попыта що ти е? и азъ ти нищо не казахъ. Тогыва бѣше дошълъ у насъ тумашній-тъ прѣвъ главатаръ Драганъ, та мя искаше за сына си, кой-то има бояджійницѣ въ село *Пчелинскы-рѣжшѣ*.